

Judica
J18,28-19,5
6.4.2025

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od pána našeho Ježíše Krista.

Introit:

Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho.
Kterýž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, totiž těm, kteříž věří ve jméno jeho.

Píseň: 510

Čtení: J10,1-18

Píseň: 522, 521

Kázání: J18,28-19,5

Ježíš je *vydán* do místodržitelova paláce. Je časně zrána. Po probdělé noci u výsledku velekněžími je Ježíš veden k Pilátovi.

Pilátovi se do soudního procesu s Ježíšem moc nechce. Možná, že si chce v Jeruzalémě odpočinout od vladařských povinností, nasát atmosféru příprav na svátky, mísení různých jazyků, které znějí od poutníků z celé Římské říše.

Pilátovi se do soudního procesu s Ježíšem moc nechce. Nechce s tím mít nic společného. *Vezměte si ho vy a sudte podle svého zákona.* Jako by Ježíš byl věc. Někdo, kdo je opakovaně vydáván. Opakovaně voděn, jako by neměl vlastní vůli. Možná je tomu opravdu tak, neboť jeho *„Bud' vůle tvá“* se dokonává. Je to nepochopitelné. Proč někdo nezasáhne? Proč někdo něco neřekne, aby to nemuselo takto dopadnout?

Je zajímavé, že ti, kdož Ježíše vydávají Pilátovi, nechtějí mít nic společného nikoli s popravou, ale zabitím. Jako by Ježíše nevydávali na smrt. Jako by si příslovečně myli ruce. Oni přece dbají na Boží Zákon, oni přeci dbají na dodržování všeho, co patří k pravověří, nemají nic společného se zabíjením. Kvůli nim přeci nikdo neumře. Díky nim, kteří dodržují tak úzkostlivě Desatero, nemůže být nikdo zabit.

Když se Pilát nedozví pravou příčinu Ježíšovy obžaloby, pozve Ježíše k sobě do pretoria. Střídavě Pilát vychází k velekněžím, kteří zůstávají stát přede dveřmi, aby se neposkvrnili. Bláhově si myslí, že vydání Ježíše k zabití jejich životy neposkvrní.

Ty jsi král židovský? Ježíš odpověděl: „Říkáš to sám od sebe, nebo ti to o mně řekli jiní? Napadá mě taková otázka: Kdo to vlastně řekl nám? Nebo jsme na to přišli sami od sebe? Jak vyznání: „Ty jsi židovský král,“ rezonuje u nás? Asi moc ne. Ne, že bychom to nechtěli vyznat, ale již nerozumíme cele pojmu král a království.

Jsem snad žid? Tvůj národ a velekněží mi tě vydali. Čím ses provinil? Pilát říká jednu neskutečnou pravdu. Jak může posoudit ten, který nerozumí oběti, ponížení, lásce, odpuštění, co je vlastně jádrem velikonoční zvěsti? Lépe řečeno ještě jinak: může někdo, kdo neví, nezná vyznávající společenství, církev, nikdy se s ní nesetkal, vstoupit do zvěsti o ukřižovaném a zmrtvýchvstalém?

Aby si nikdo nemyslel, že král a jeho království zavrhuje všechny nežidovského původu, Ježíš říká: *Moje království není z tohoto světa. Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by bojovali, abych nebyl vydán Židům; mé království však není odtud.* Opět ta podvojnost, svět a prostor i čas, který není závislý na lidském chtění a činění. Prostor a čas, do kterého jsme všichni zváni. Prostor a čas, kde a kdy se vyznává, že Boží láska přemohla svět. Prostor a čas, do kterého vstupujeme, kdykoli vyznáváme: Pane, smiluj se. Prostor a čas, kdykoli bereme podíl z Kristovy smrti a zmrtvýchvstání.

Jsi tedy přece král? Možná s údivem, obdivem vydechne Pilát. Jako by na chvíli Pilát uvěřil Ježíšovým slovům. Ježíš mu odpovídá trochu sarkasticky. Vlastně říká, když to říkáš ty, tak to asi bude pravda. Nicméně nenechává Piláta ani nás při tom, abychom uznání Ježíšovy vlády nad světem a nad námi nechali jenom našemu úsudku.

Já jsem se proto narodil, a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas. Aby vše nedopadlo tak, že vyřkneme nějakou zásadní a velkou pravdu, Ježíš nás nabádá.

Ježíš nepřišel na svět jen mravně žít, uzdravovat, ujímat se chudáků. To vše by bylo marné, kdyby *nevydal svědectví pravdě.* Možná, že by uzdravování, přijímání, mravní život skončil s Ježíšovým životem a potom by už nebylo nic. Avšak svědectví pravdě je zárukou toho, že skutky dobrého života, uzdravování i přijetí Ježíšem Kristem se odehrávají i nyní.

Mluvím zde o svědectví pravdě, ale ještě jsem neřekla, o jakou pravdu se jedná, neboť v dnešní době je pravd mnoho. Dalo by se říci, co člověk, toť jeho pravda.

Pravda, myslím, je velké téma Jana Husa, které ovlivnilo Čechy na dlouhá staletí. *Co je pravda?* Hus říká, Ježíš je tou pravdou. Nechci se však točit v kruhu.

Začíná ironické divadlo. Začíná divadlo, na kterém se nehraje. Začíná divadlo, které nám osvítl jednu velkou pravdu a podstatu pravdy. Ježíš je korunován a dán mu purpurový pláš, který podle Jana má až do konce svých dnů. Je zdraven jako král a mnozí se mu klaní. Je bit a vysmíván. Jak v tomto dění poznat krále?

A právě proto v Ježíši vidím krále. Král totiž za své poddané bojuje, aby mohli pokojně a dobře žít v jeho království. To je ta pravda o tom, že Ježíš, král králů, raději za své poddané zaplatí životem, než by své poddané vydal nepříteli a jisté smrti.

Hle, člověk! Říká Pilát. Není v tom nic ze soucitu. Je v tom konstatování pohledu světa. Ježíš jako možná trochu idealista, snílek, léčitel, mravní vzor.

Koho vidíme my stát před Pilátem? Jen zbědovaného a zbitého člověka, který budí soucit, nebo krále, který se ujímá své moci? Moci, která svou zvláštní silou přemohla svět.

Amen.

Píseň: 526

Večeře Páně